

ENTREVISTA AMB JOSEP Ma. JIMÉNEZ DE LAIGLESIA, PRESIDENT DE LA CEV

«El poder real continua a Madrid»

Empresari il·lustrat i decididament autonomista, Jiménez de Laiglesia (València, 1929) és un punt d'inflexió en la presidència de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV). Disposat a entendre's amb els socialistes, no renuncia a reivindicar una parcel·la de poder per als empresaris i reclama de la patronal una major preocupació pel benestar del conjunt de la societat.

Albert Vicent

Els despatxos de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) no estaven acostumats que el seu president fera referències a la Baviera de Lluís II o a la Florència dels Medici per a reclamar canvis d'actitud per part d'una patronal més habituada a mirar els balanços que a revertit els seus beneficis en la societat. Durant els últims anys, el despatx que té a la ciutat de València ha estat l'escenari on s'han dissenyat les estratègies més subtils per a lliurar amb garanties la típica batalla contra el poder autonòmic. CEV i Presidència, Pedro Agramunt i Joan Lerma, han estat binomis explosius fins que el primer va decidir deixar l'organització empresarial i integrar-se, amb el vist-i-plau previ del mateix Manuel Fraga, en els files del PP.

Després de la tempesta, sembla que ha tornat la calma. Aquest nou període de pau té un protagonista: Josep Maria Jiménez de Laiglesia, 60 anys, president de la CEV des del passat 30 de maig gràcies a 230 vots favorables i cap en contra.

Advocat i empresari lligat al món de la construcció des de fa 36 anys, Jiménez de Laiglesia exhibeix un currículum caracteritzat per la línia ascendent: president de la Federació Valenciana d'Empresaris de la Construcció, vicepresident de la CEV, membre del comitè executiu de la CIERVAL; vocal del Consell Social de la Universitat de València, vocal de la Cambra de Comerç i president del Comitè Organitzador del Saló d'Inversions Immobiliàries del Mediterrani, a més de figurar al llarg d'aquests anys en més de vint organigrames de societats de capital valenciana.

Jiménez de Laiglesia compareix acompanyat d'aquesta guàrdia pretoriana que formen Luis Espinosa, secretari general de la CEV, i Inaki Zارا-

güeta, cap de premsa, dues persones claus per a entendre el funcionament de la casa. Despatx i acompanyants són els mateixos que envoltaren el seu antecessor, Pedro Agramunt, en l'última entrevista concedida a aquest setmanari. Res no ha canviat, aparentment.

Fals, la diferència és el mateix Jiménez de Laiglesia, amb un estil propi, amb una citació de Tolstoi que ningú ens esperàvem. «Darrere de cada circumstància nova es troba el millor de la vida», per això he acceptat aquest càrrec».

Un leit motiv que també el llança, el 1981, a ser un dels empresaris que donaren suport al ja desaparegut *Diario de Valencia*, un projecte que fracassà «perquè faltaven criteris empresarials i hi havia massa voluntarisme. Tot i així, fou un intent que calia fer en aquells moments de transició, on era necessari renovar-ho tot perquè alguna cosa quedara després de quaranta anys sense canviar res».

—*En la seua recent intervenció al Club de Encuentro de València vostè ha criticat el divorci existent entre l'empresariat valencià i el món cultural i social, i ha proposat com a alternativa la projecció de l'empresariat sobre la societat més enllà del simple afany de lucre. ¿És Jiménez de Laiglesia una rara avis a la CEV o, per contra, el conjunt de la patronal valenciana està canviant?*

—Aquest missatge respon al que a mi m'agradaria que fóra el comportament general dels empresaris valencians, però no representa res nou que no hagen fet abans les societats industrials avançades. Ara bé, hem de pensar que la Comunitat valenciana, fins els anys 60, no era una societat industrial i, per tant, hi ha una generació d'empresaris que hem estat treballant per als fills dels que van fer la revolució industrial. Ara, aquests fills ja han passat per la Universitat i tenen una consciència de classe empresarial, de classe dirigent, i una cultura que nos-

altres no tenim. El nostre missatge va dirigit a ells, a aquesta generació que té a Europa el seu marc de referència.

—*Un nou model social, per tant...*

—En efecte, la proposta subratlla la importància que entre el poder polític i l'individu cresquen tota classe de societats intermèdies, bé siguen col·legis professionals, organitzacions empresarials, patronals, culturals o universitats, des d'on es done la possibilitat perquè la societat valenciana es vertebré i pugui tenir una personalitat pròpia.

—*¿I no detecta una certa reticència per part dels polítics a cedir parcel·les de poder a les capes intermèdies?*

—Això és cert, però jo crec que fins a cert punt és natural que el poder polític no vulga que apareguen uns nous poders que li facen ombra.

—*¿S'arriba a la prepotència per part dels socialistes, que són els que ara ocupen les institucions?*

—Encara és massa prompte perquè jo pugui emetre un judici de valor al respecte. A mi, és clar, m'agradaria més col·laborar que enfrontar-me amb ells.

—*Les seues declaracions comporten una manera diferent de dir les coses respecte del seu antecessor, Pedro Agramunt, ¿aquest canvi d'estil respon a una intenció voluntària de desmarcar-se d'ell?*

—En certa manera és possible, jo crec que cada etapa ha de tenir una personalitat diferent. Pedro Agramunt va fer molt per la CEV fins arribar a la Cimera d'Oriola i ara estem recollint els fruits d'aquell encontre. Ara bé, l'empresariat és una part important de la Comunitat valenciana i ha de ser conscient del que ha fet i del que li resta per fer. Això vol dir que la nostra tasca no s'acaba en demanar infraestructures, carreteres o aigua, sinó que tenim la responsabilitat d'impregnar tota la societat amb un missatge de riquesa i benestar per al conjunt de tota la gent.

—¿Vostè pensa ser un zelós vigilant del compliment de les conclusions d'Oriola?

—És clar que sí, en el més ampli sentit de la paraula.

—¿I no creu que s'hauria d'haver manifestat ja algun canvi per part de l'administració que permeta concretar solucions en el temps?

—No crec que les presses garanteixen el resultat final. Crec que el president de la Generalitat, en temes concrets i puntuals, hauria de buscar en la societat, i per tant en els empresaris, el suport a les reivindicacions. Seria molt positiu que tota la societat estiguera darrere del president fent un front comú; això no obstant, jo no veig en el president cap intenció per demanar aquest suport.

—¿És més fàcil fer un front comú amb el president Lerma davant l'administració central que no fer del poder autonòmic el centre de les crítiques?

—No és que siga més fàcil, és que el poder real continua a Madrid, els diners més importants estan a la capital de l'estat i, ara també en part, a Brussel·les. Si comparem els pressupostos de l'estat i els autonòmics, està clar on hem de reivindicar. I si no, ¿qui farà el tren d'alta velocitat? ¿I les obres del 92? L'Administració central, és clar.

—¿Quina opinió li mereix aquesta centralització del poder en matèria econòmica?

—Jo sóc profundament autonomista, això ho he tingut sempre clar, abans i després d'accedir a la presidència de la CEV. És molt important que el poder, i per tant els diners, estiguen prop dels ciutadans.

«No tenim cap obligació d'enfrontar-nos amb els socialistes».

RAFAEL

«Ha passat el moment de jugar a les tres províncies».

—«Voldria jo, per a la Comunitat nostra, un poder que entroncara amb aquella època foral que va concloure en els camps d'Almansa», ha proclamat vostè fa uns dies al Club de Encuentro. ¿El valencià és un poble perdedor davant el poder central?

—Més que perdedors, estem marcats per allò que tradicionalment hem qualificat de *se-me'n-fotisme*, però crec que ja està bé de seguir amb aquesta actitud. Ha arribat el moment de canviar les coses amb les quals no estem d'acord. Hi ha hagut èpoques en la nostra història recent en què els grans homes valencians, com Ignasi Villalonga i el senyor Reig, personalitats valencianes molt importants, se n'han anat a viure a Madrid i aquesta és una dinàmica que hem de trencar. Però perquè tot això ocorregui, hem de manifestar-nos prèviament com a conjunt des de Vinaròs a Oriola. Ha passat el moment de jugar a les tres províncies

i, d'altra banda, València ha de ser una capital amb projecció exterior, ha de ser realment el cap i casal de la Comunitat. Fins ara, la imatge que dona València és la d'una ciutat que se n'aprofita de la resta, i aquesta imatge, cal canviar-la. Com en el cas del Cèsar i la dona del Cèsar, que a més de ser honrats, ho han de semblar. València ha de guanyar-se la imatge que és al servei de la Comunitat.

—Insisteix vostè en la idea de vertebrar el País Valencià, ¿els partits polítics han assumit aquest repte?

—El primer que han de fer les forces polítiques, per damunt de la seua ideologia, és tenir un sentiment de Comunitat i això és el que els partits no estan fent, ja que segons les conveniències es manifesten d'una manera o una altra. Els partits han d'aclarir si se senten valencians o no, si necessiten l'autonomia o no, i si són centralistes conscientment o inconscientment.

—¿Al seu parer, l'actual estatut d'autonomia és suficient?

—No és una qüestió de canviar l'estatut. Els estatuts i les constitucions han de ser una cosa permanent, tenir solidesa perquè es puguen respectar. Jo crec que hem de tornar més a les interpretacions dels estatuts tal i com fan els anglesos, apostar per matisar i interpretar abans que canviar.

—Vostè ha estat rebut recentment pel president de la Generalitat, Joan Lerma, ¿s'estan normalitzant les relacions entre empresaris i poder polític?

—Estic esperançat i optimista perquè, de moment, les nostres peticions han estat contestades satisfactòriament. Espere que les relacions entre CEV i Generalitat continuen per aquest camí de cooperació mútua. De fet, no hi ha cap obligació establerta d'anar *encontrade*, i jo no tinc més que paraules satisfactòries després dels primers contactes amb el president Lerma i els seus consellers.

—Aquestes declaracions contrasten obertament amb les que feia el seu antecessor, Pedro Agramunt, més procliu a enfrontaments amb els socialistes.

—Jo no vull entrar en comparacions amb l'anterior president. La gestió d'Agramunt fou bona, encara que va passar per moments delicats. Per a aquest nou període, jo aposte fermament per unes bones relacions i això no obvia que nosaltres tinguem l'obligació de demanar coses per als empresaris.

—Unitat i disciplina són conceptes que li agrada traslladar al si de la CEV, ¿potser hi ha perill de desmembració?

—Sempre, en totes les organitzacions, hi ha aquest perill. Cal, per tant, començar un període de presidència fent una crida a la unitat i la disciplina, perquè les divisions sempre provoquen pèrdues de poder. Afortunadament, l'empresariat valencià està molt unit en aquests moments i si algú vol fer alguna cosa al marge de la CEV, se l'arracona com un moble vell.

—Algunes veus crítiques apunten que les decisions importants de la CEV es prenen des de l'Associació Valenciana d'Empresaris, que presideix Federico Félix.

—Això no és cert. AVE està fent un paper, donar ideologia al nou empresariat que ara s'incorpora al teixit industrial valencià. Però d'això a dir que les decisions sobre temes econòmics que afecten la CEV o la Cambra de Comerç es prenen a AVE, hi ha una gran diferència. □